Sezai Karakoç'un mütevazı ofisinde bir yalnızlık hikayesi

Erdal ELİBÜYÜK, 17.11.2026

https://www.milatgazetesi.com/sezai-karakocun-mutevazi-ofisinde-bir-yalnizlik-hikayesi

Sezai Karakoç'u vefatının yıl dönümünde bir kez daha rahmetle anıyorum. Hakkında çok şey yazıldı, çok şey söylendi. Şiirleri, düşünceleri, Diriliş fikri ve medeniyet tasavvuru üzerine değerlendirmeler yapıldı. Ben ise bu vesileyle onun fikirlerinin büyüklüğünden ziyade, biraz da yaşarken içinde bulunduğu yalnızlığı, toplumdan ve siyasetten gördüğü karşılığı, yıllar önce gerçekleştirdiğimiz bir ziyaretin hafızamda bıraktığı izler üzerinden anlatmak istiyorum.

Çünkü bazı insanlar vardır, yaşarken toplumun hafızasında büyük bir yer edinirler ama fikirlerinin gerektirdiği sorumlulukla karşılaşınca aynı toplum onları yalnız bırakır. Adlarını saygıyla anar, kitaplarını okur, sözlerinden alıntılar yapar, fikirlerini överiz. Fakat o fikirlerin hayata geçirilmesi, bir davanın yükünün paylaşılması ve bir mücadelenin sorumluluğunun üstlenilmesi gerektiğinde çoğu zaman ortada kimseyi bulamayız.

Sezai Karakoç biraz da böyle bir hayatın sahibiydi.

Yıllar önce, tam tarihini bugün net olarak hatırlayamadığım bir dönemde, kendisini ziyaret etmek için Fatih'teki mütevazı ofisine gitmiştik. Hafızam beni yanıltmıyorsa 2016-2017 yıllarıydı. Büyük bir düşünce adamını ziyaret etmeye gidiyorduk. İnsan ister istemez zihninde farklı bir mekân, daha gösterişli bir çalışma ortamı canlandırıyor. Fakat karşılaştığımız manzara oldukça mütevazıydı. Eski bir binada, sade bir ofis. Gösterişten, ihtişamdan ve kalabalıklardan uzak bir hayatın izleri vardı her yerde.

Karşımızda yalnızca bir şair değil, bir medeniyet fikrini ömrü boyunca taşımış bir mütefekkir oturuyordu.

Onunla ilgili hafızamda kalanlardan biri de üzerindeki eski ceketti. İnsan böyle anlarda ister istemez düşünüyor. Şiirleriyle, fikirleriyle, eserleriyle milyonlarca insanın dünyasına dokunmuş bir insanın hayatı neden bu kadar sade, neden bu kadar mütevazı ve neden bu kadar yalnız?

Elbette büyük düşünce insanlarının hayatını maddi imkânlar üzerinden değerlendirmek doğru değil. Ancak burada mesele imkân meselesinden çok, toplumun değer verdiğini söylediği insanlara karşı gerçek hayatta gösterdiği ilgi ve vefanın ne kadar sahici olduğu.

Ben sorularımla gitmiştim. Onu dinledik, anlamaya çalıştık. Fakat oradan ayrılırken yalnızca sorularımızın cevaplarını değil, bir insanın ömrünü adadığı düşünce dünyasının nasıl büyük bir yalnızlık içerisinde taşınabildiğini de düşünerek döndüm.

Büyük düşünce insanları her zaman kalabalıkların içinde yaşayan insanlar değildir. Onlar kalabalıkları okumayı bilirler ama kalabalıkların bir parçası olmayı tercih etmeyebilirler. Toplumu anlamak için bazen toplumun gürültüsünden uzaklaşmak gerekir. Çünkü kalabalıkların gündelik telaşı içerisinde kaybolan hakikatleri, çoğu zaman kalabalıklardan uzakta duranlar fark eder.

Sezai Karakoç da kendi düşünce dünyasını, kendi medeniyet tasavvurunu ve kendi yalnızlığını taşıyan isimlerden biriydi.

Onun yalnızlığını yalnızca kişisel bir tercih olarak değerlendirmek de eksik kalır. Bir tarafında kendi mizacı, diğer tarafında ise yaşadığı toplumun ve siyasetin ona açtığı alanın darlığı vardı.

Karakoç, yalnızca şiir yazan bir edebiyatçı değildi. O, bir medeniyet iddiası ortaya koymuştu. Diriliş düşüncesiyle bir toplumun yeniden ayağa kalkmasını, kendi tarihine, kültürüne, inancına ve medeniyet birikimine yeniden yönelmesini istiyordu. Bu düşünce dünyasını Hızırla Kırk Saat ve Diriliş Neslinin Âmentüsü gibi eserlerinde de farklı yönleriyle ortaya koydu. Bu düşünceyi yalnızca kitaplarında bırakmadı. Siyaset alanına da taşımaya çalıştı. Diriliş Partisi ve ardından Yüce Diriliş Partisi ile düşüncelerini siyasal bir zeminde ifade etme gayreti gösterdi.

Ancak burada zihnime takılan önemli bir soru var. Toplumun bu kadar büyük bir saygı gösterdiği, fikirlerinden söz ettiği, eserlerini baş tacı ettiği bir düşünce insanı, neden siyaset sahnesinde aynı karşılığı bulamadı?

Neden onun etrafında güçlü bir toplumsal ve siyasal hareket oluşmadı?

Neden milyonların saygıyla andığı bir isim, siyasal mücadele söz konusu olduğunda bu kadar yalnız kaldı?

Bu soruların cevabını yalnızca Karakoç'un siyaset anlayışında aramak haksızlık olur. Biraz da bizim toplum olarak düşünce insanlarına yaklaşımımızı sorgulamamız gerekiyor.

Biz çoğu zaman fikir insanlarını severiz ama fikirlerinin gerektirdiği bedelleri paylaşmak istemeyiz. Onları dinler, över, baş tacı ederiz, fakat söylediklerini hayatımıza taşımak konusunda aynı hassasiyeti göstermeyiz. Bir düşünürün sözlerini sosyal medyada paylaşmak kolaydır. Onun ortaya koyduğu düşüncenin sorumluluğunu üstlenmek ise çok daha zordur.

Siyaset ise başlı başına başka bir alan. Orada yalnızca haklı olmak yetmez. Teşkilatlanmak, insanlarla buluşmak, toplumsal karşılık üretmek, ortak hedefler etrafında bir araya gelmek ve mücadeleyi sürdürebilmek gerekir.

Sezai Karakoç'un siyasal tecrübesine bakarken bu ayrımı da gözden kaçırmamak gerekiyor. Bir medeniyet tasavvurunun büyüklüğü, her zaman o tasavvuru temsil eden

siyasi hareketin oy oranına yansımayabilir. Ancak bu durum, toplumun ve siyasetin o düşünce insanına karşı sorumluluğunu ortadan kaldırmaz.

Asıl üzerinde durmamız gereken mesele tam olarak budur: Bir toplum, düşünce insanlarını yaşarken ne kadar sahipleniyor?

Onları kaybettikten sonra anmak, eserlerinden cümleler aktarmak elbette kıymetlidir. Ancak asıl vefa, onlar hayattayken fikirlerine kulak vermek, mücadelelerini anlamak ve ortaya koydukları düşünceyi yaşatacak bir zemini oluşturabilmektir.

Sezai Karakoç'u yalnızca siyasal başarısı veya başarısızlığı üzerinden değerlendirmek mümkün değil. Onun asıl mirası şiirlerinde, düşüncelerinde, Diriliş fikrinde ve ortaya koyduğu medeniyet tasavvurunda saklıdır.

Tam da bu nedenle onun siyasal yalnızlığını konuşmak gerekiyor. Çünkü bir düşünceyi yalnızca kitapların sayfalarında yaşatmakla o düşünceyi toplumsal hayata taşımak arasında büyük bir mesafe vardır.

Karakoç, ömrünü bu mesafeyi kapatmaya çalışarak geçirdi.

Bugün geriye dönüp baktığımızda onu büyük bir şair, önemli bir mütefekkir ve bir medeniyet düşünürü olarak anıyoruz. Fakat belki de kendimize sormamız gereken daha önemli bir soru var: Biz, onun yaşarken taşıdığı yükün ne kadarını paylaştık?

Bir insanı ölümünden sonra yüceltmek kolaydır. Asıl, o insan hayattayken kıymetini bilmektir. Çünkü bazen toplumlar, kendi değerlerini kaybettikten sonra keşfeder. Yaşarken yalnız bıraktıkları insanları, öldükten sonra ortak hafızalarının en kıymetli köşesine yerleştirirler.

Sezai Karakoç'un hayatı bize biraz da bunu düşündürüyor.

Bir şair, bir mütefekkir ve kendi düşünce dünyasını siyasete taşımaya çalışan bir Diriliş adamı olarak aramızdan ayrıldı. Ardında yalnızca şiirler, kitaplar ve hatıralar değil, aynı zamanda üzerinde düşünmemiz gereken büyük bir soru bıraktı.

Bir toplum, kendisine yol göstermeye çalışan düşünce insanlarını neden yaşarken yalnız bırakır da öldükten sonra baş tacı eder?

Sezai Karakoç'u anlamaya, tam da bu sorunun cevabını arayarak başlamalıyız.

Allah rahmet eylesin. Mekânı cennet olsun.